L'Scherzo de l'Heróica

L'Heroica de Beethoven, ¡quin poema! S'ha comparat molt Beethoven ab Homero, mes en llochs hi ha gran falt la comparansa com en aquesta obra, obra forrenga, casi ke feréstega, sobria ab aquells accents qu'e vardeixen l'ánima, y que verdaderament trasporta al que l'escolta en los temps heroics relatats pel gran Heléptich grech, y també als qu'estimen las gestas de nostres passats. Hi trovem cert plaer estétich paresent al qué's produheix la Epónica d'en Mantanner ab aquellas esclamacions dels almogavers, Via fora! Sus! Aragó, Aragó! que junt ab l'espetech de trompas y nacres los enardia per la victoria.

2063

allá semble que acaben d'ex-
cisser de tot Jo heroes de la
poesia i que acaben de sa-
lir de ja boca mateixa un
gest gloriós, en aquella
fellugadissa de la arder+ hi ha
alguna cosa com presa d'aram
representacions d'ar mateix remby
de cabells mes tot això resul-
tat d'una inspiració que hate
ja perdins i que s'espera
primer de ben compriniela
com gosantse en si mateixa re-
morejant la grandiós i mit-
jà Contrast sublim! mes qui
dura! Jo torrent premyat pel
Jemporal! à mida que va
baixant mes branca! ormunt
no tot de alarit selvatje Victoria
victoria cridant mil veus, mes
cellen que ràdelantan fins pe
valls que al Jach dels corrin
plan aquí l mot, i os cantarán

Vos gestos. Bon Deu, aquí
no Elisió pels qués creuen
que fer art vol dir fer pous
salfes! vegeulos aquí aquests
acords de tónica y dominant acom
panyament obligat de fortes sub
garitats en música vegeuels
aquí ab quina nóblesa nos
digna d'expressió + fe aquell
vers aquest episodi del estil
sobri sensill del nostre Monte
ver, aquell cataclasmich mes ar
rezat entre nosaltres qui'l metéix
Beethoven + y al final d'aquest
episodi aquella sensilla imitac
ió de la septima dominant
quina accent de tendresa,
d'emblé una Cadenza d'ora
vall d'un Boxer de Música,
y al tornar á sependre'l mo-
viment primer al aquell apu-
rrs ponent adalt sobre de la corda
el ti' amb mica agrest del oboé.

com Joch Munyó de nacre aquells esclats cobtats de tota la orquesta, aquells espra badors de ritme y aquell acabar ab los timbales colen iniciant el ritme regonat pro pes y obocs y per fi tots los veus de la orquesta de forma arrebatadora, tot un plena tot a picant l'esperit y feli celebrar que val que tots nos per tant la verdadera entusiasta y [illegible] de veras felicitat. Jaisei tota la sinfonia, sobre tot l primer temps es immens. Quina llis tima que Da Catalana no hos la hagi fet sentir. Esta que si he es cert que la societat de Concerts de Madrid la feia parar cosi desaperceuda, y á vosaltres los encanta qu'es nostra música ab l mestre

devant

Nicolau al [illegible], en Beethoven & li fa mes cara, & d'aixó no li fa que ferne es segon & temperament cantien les artistes per un génere ó altre.

S'eroica de Beethoven, Obra
poderosa, i Vm. compara'l molt
Beethoven al Homero ma-
ca Clodi hi escau Fent la
comparança com en aquesta
obra. Obra fatenga cosi he pera
Jega, sobria, de aquell accent
que enardeix en l'anima, tot fa
alli'ns transporta a aquells colls
de l'heroica Grecia, i també
perque no diuhen 'l Cesar
temps de nostra Patria que
el Vi jora dins, Orgia, Orgia
Jega resonar trompes i ne-
cers empegueit nostra Alma
sovint a la victoria, Sobretot
en el adagio quina pau se
fa la Catalana, Adiu noia,
jo no se que si vent de glan
i de fenolls de roble, dels nos
de quina alenada de joia i
de dolsor, al acabar de sentir